

Kung Rings död.

Gullmanig fåle,
 Skinfaxe drager
 Wärsol ur wägen mer herrlig än förr.
 Morgonens stråle,
 dubbelt så fager,
 leker i kungsal: det flappar på dörr.

2. Sorgsen i hägen
 Frithiof inträder,
 blek sitter kungen; Rön Ingeborgs bröst
 håfves som wägen.
 Främlingen quäder
 afstedets quäde med darrande röst:

3. "Böljorna bada
 wingade hästen,
 sjöhästen längtar från stranden igen;
 Ut vill han wada,
 bort måste gästen,
 bort från sitt land och sin älskade wän.

4. Dig ger jag ringen,
 Ingeborg, åter;
 heliga minnen bo troget i den.
 Gif den åt ingen:
 Frithiof förlåter;
 mig ser du aldrig på jorden igen.

5. Ej skall jag ståda
 stigande röfen
 mer ifrån Nordlanden. Menstän är slaf;
 Mornorna råda.
 Böljornas öfen,
 der är mit fädernesland och min graf.

6. Gå ej till stranden,
Ring, med din maka,
helft sedan stjernorna sprida sitt sten.
Kanske i sanden
vråkas tillbaka
Fritthiofs, den bilstoge wifingens, ben" —

7. Då quäder kungen:
"Lungt är att hbra
mannen som flagar likt quidande md.
Dödsång är sjungen
re'n i mitt dra.
Hwad är det mer? Den som föds han skall dö."

8. Mornornas lottning,
huru wi fike,
trotsa wi, flaga wi ej of ifrån.
Dig ger jag drottning,
dig ger jag rike,
flydda det du åt min växande son.

9. Wål har jag sutit
wånsäll i salen,
wål har jag älskat den gyllene frid.
Dock har jag brutit
söldar i dalen,
söldar på sjön, och ej bleknat derwid.

10. Nu will jag rista
Geirsodd och blöda:
strådd ej öfwer för Nordmannafung.
Ringa är sista
idrottens mdda:
mera än lifwet är döden ej tung." —

11. Då skar han ärligt,
runor åt Oden,
dödsrunor djupa på bröst och på arm.
Lyfte så herrligt
droppande blodet
fram mellan silfret på hårwuren barm.

12. "Bringen mig hornet!
Skål för ditt minne,
skål för din ära, du herrliga Nord!
Mognande hornet,
tänkande sinne,
fredelig bragd har jag älskat på jord."

13. Fångt bland wilde
blodiga drotter
sökte jag Friden, hon flyktade då'n.
Nu står den milda
ättidgens dotter
wäntande på mig wid Gudarnes knän.

14. Hell Er, I Gudar,
Walhallasöner!
Jorden försvinner; till Asarnas fest
Gjallarhorn budar.
Salighet fröner
skönt, som en guldhjelm, den kommande
gäst." —

15. Gade, och tryckte
Ingeborg handen,
handen på son och på gråtande wän.
Hgat han lyfte, —
funglige anden
flög med en suck till Allfader igen.

Hilda.

Lilla Hilda, hon war söt,
Wid sin båge satt och sticka,
Oskuld bodde i des söt
Eld sågs ur des öga blicka;
Hilda war en älskwärd flicka,
Som sin ungdom lyckligt njöt.

2. Hilda hade wäl behag,
Gäst hon ej af skönhet lyst; —
Ur des wackra anletsdrag
Kärleksguden wänligt myst;
Men med det förstånd hon lyst,
Främling i sitt eget lag.

3. I des unga sinne låg
Känslighet för likars smärta;
Lifwets färgor för des båg
Skimrade dock temligt hjerta;
Och att flickan hade hjerta
Man i all des handling såg.

4. Hon för ordningen war bidd,
Myttan föredrogs för slården;
Ingen syftla blef fördröjd.
Intet jern förglömdt på hård; —
Huslighetens alla värden
Gjorde hennes stunders fröjd.

5. Uti sällskap glad och fri,
Inga nycker henne brydde;
Umgångslifwets fjolleri
Hon med wettets odling prydde,
Och om någonting hon skydde
War det smickrets lismeri.

6. I sin flådnad alltid nått,
Hwad slags drägt hon måtte taga,
War dock det för henne lätt
Allt förutan konst behaga,
Ty hon syntes icke draga
Någon fördel af sitt sätt.

7. Aldrig kunde hon förmas
Till en roll i Aurora;
Hennes blygsamhet, gånås,
Fann de anspråken för stora;
Hon war willig att förlora
Allt det bifall, — som der fås.

8. I musik liksom i dans
War hon hemma lagom mycke
För att delta, der det fanns;
Spelte på klaver sitt stycke,
Hade för angläsen tycke
Och war gerna med — med fanns.

9. Men med allt beröm hon wunn
Och som henne gafs så gerna,
Man ett fel hos henne fann,
Det war hennes olycksstjärna:
Hon war fattig, stackars tärna!
Gud wet om hon fick sig man.

När jag kallad af din röst,
När jag trött af mödor worden
Sjunker till den hulda jorden,
Tryck mig till ditt moders bröst.

2. Huru säll jag känner mig!
I den stund ditt lugn jag njuter.
Nej, du aldrig mig förskjuter,
Alltid skall jag älska dig!

3. Milda heliga natur!
Må din lag mitt hjerta bana!
Lär mig följa blott din bana,
Aldrig wika derutur!

Förgäfvess letar du en tåknig framtids öden
I fågelns flygt och uri stjernans lopp:
Ehur förgylldt du ser ditt hopp,
Dock oförväntad kommer ödden.

2. Min vän! Går du som jag, så blir du ej
bedragen:

Jag följer, glad, de strida timmars lopp,
Och jag begär ej lyfta opp
Det flor, som höljer morgondagen.

3. Der, öfver molnets bådd kanste en stjerna
strålar,

Men lyser andra, lyser ej för mig; —
Wälan, om hon ej sänker sig,
Jag dock ej swart min himmel målar.

4. Jag wet, bland godt och ondt jag lifwets wäg
skall wandra;

Begripa mer, mitt förwett ej begär:
Det ena till min wällust är,
Och till min nytta är det andra.

5. Glömd, när jag glömmas får, men nyttig när
jag måftar,

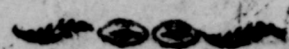
Jag söker lugn, men fyller opp mitt fall;
Och af en dag, som komma skall,
Jag ej en timma till mig fåftar.

6. Ej sällheten beror af öden och af lycka:

Att wara nöjd, det är att wara säll:
Jag har sett lyckliga i tåll,
Jag har sett lyckliga på krycka.

7. Ja, blott jag äger nog att wärja mig för nöden,

Och har en vän att luta till mitt bröst,
På lifwets dag jag njuter tröst,
Och tröst i skymningen af ödden.

Om hoppet sin stråle ej tände
Att lysa vår törniga stig,
Och om wi den trösten ej fände,
Att lidandet slutade sig:
Hwad wore den öddliges öden,
Som trampas af laster och brott?
Hwad wore den redliges lott
I lifwet och ödden?

2. Fast dygd sin beldning ej winner, —
Fast hådad, i bojer och band,
Af Gudomens låga hon brinner,
Och ler åt förtryckarens hand;
Ty snart skall tyrannen, i grafwen
Höjd med några skoflar af jord,
Och sliten från laster och mord,
Förmultna med slafwen.

3. Ej höghetens skimrande himma
Dig något betar eller ger:
Hon endast på afstånd kan glimma,
Du närmare henne ej ser.
Hwad kan wäl dess tomhet dig båta?
Du lärde i ossuldens skygd
Den swära och sällsynta dygd
Att orätt förlåta.

4. Betänk, att dig Skaparen unnar
För motgång en rikare stöd.
Hans ömhet ditt hjerta förkunnar
Den suck, som i Himlen är hörd.
Snart skall detta tårfulla öga
Upplåtas i glädje, till Gud;
Och drat, från klagande ljud,
Bli lyft till det höga.

5. Ja, fast du af motgångar pröfwas;
Så ämnas dock sällheten dig;
Ty den, som i tiden bedröfwas,
Ser Himmelen öppnad för sig.
Der friden skall möta dem alla,
Som sökte i dygden sin lön,
Dch anden förklarad och skön,
Se tåkelset falla.

O s k u l d e n.

Wid randen af morgonens ljusning
Gick Oskulden menlös och skön
Att hñja i salig berusning
Till werldarnes Herre sin bñn:

2. "Allfader! Du gaf mig ett hjerta
Att ämma för menniskors wål,
Att lindra den lidandes smårta,
Dch lugna den sörjandes sjål."

3. "För wänskap blef menniskan danad,
En afbild af dig är ju den?
Af Sorgen hon dertill blef manad
Att finna sin glädje igen."

4. "Skänk du då en wån åt mitt hjerta,
Att lugna mitt sörjande bröst,
En wån, som skall lindra min smårta,
Som önumar för lidandets röst."

5. Allfader den bedjande hörde,
Han ger henne dygden till wån,
Då Sorgen dess glädje förstörde,
Att finna sin sällhet i den.

Säljes för 2 s. Banco i Bruzelii Boksådor i Upsala och
Carlstad. — På samma ställen säljas styckewis eller i parti
många hundrade slagvisor och historier. I parti, då minst
24 ark köpas, erhållas de till hälften af det påtryckta priset.

Upsala, Em. Bruzelius, 1832.